Ч. 67. Субота 23 марта (5 цьвітня) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостве на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Конференциї міністрів. — Справи балканьскі. — Мирові переговори в полудневій Африці.)

Угорске бюро кореспонденцийне доносить з Відня: Президент міністрів Сель відбув нині перед полуднем в палаті угорского прибічного міністра довшу нараду з президентом австрийского кабінету дром Кербером. На тій конференциї обговорено ряд економічних справ, дотикаючих обі половини Монархії. Наради не доведено до кінця і она на другий тиждень буде імовірно вести ся дальше в Будапешті. В тій цїли прибуде др. Кербер до Будапешту. По окінченю нарад будуть могли фахові референти обох сторін в як найкоротшім часї приступити до третого читаня митової тарифи. Оба президенти кабінетів згодили ся на те, аби вислати до парляментів просьбу о вибране квотових депутаций, котрі могли би з кінцем цьвітня зібрати ся на наради. — О годинї 2 по полудни відбула ся в цїсарскій палаті під проводом монарха рада коронна, в котрій взяли участь спільні міністри, гр. Ґолуховский, Калляй, Кріґгаммер, дальше міністри др. Кербер і Сель, міністри скарбу Люкач і Бем-Баверк і адмірал бар. Шпавн. Раджено над справами, котрі мають бути предложені делеґациям. Делеґациї зберуть ся дня 16 мая, супротив чого оба парляменти переведуть в найблизшім часї вибір делеґаций.

На Балканї в ріжних місцях проявляють ся розрухи. Про заколоти в Македониї доносили ми вже, а тепер доносять з Білгороду, що після наспівших там вістий вибухли розрухи в Новім Базари. Про розміри і значінє тих розрухів нема доси точних подробиць, однако судячи з поголосок, мали там лучати ся поважні розрухи. — З Білгорода доносять, що загально вказують в Сербії на Николу Пасича, бувшого провідника радикалів, як на президента міністрів, бо теперішний президент кабінету уступить зараз по закритю скупштини. Кабінет Пасича буде складати ся з радикалів і поступовців.

В Бруксели відбула ся вчера конференция перебуваючих в Европі представителів бурских. Та конференция була лиш передвступною до нинїшної, котра відбуває ся під проводом Кріґера в Утрехті. Головним предметом нарад має бути питанє, чи в інтересі мира не належалоби відступити від жаданя цїлковитої независимости обох републик бурских. В Бруксели гадають, що відповідь випаде заперечаюча, бо після найновійших вістий і африканьскі провідники Бурів рішучо домагають ся независимости своїх країв.

Льорд Вольслей, котрий виїхав до Африки з припорученя короля, і котрий, як здогадують ся, має вести з Бурами мирові переговори, приїхав вже до Капштадту. Анґлійске правительство оголосило, що мирові переговори буде вести виключно з Штайном і Шелькбурґером, бо їх вибір на президентів Орані і Трансвалю узнано в вересни, взглядно в марті 1901 року. Сею заявою анґлійске правительство відкликало всї свої попередні проклямациї, котрими анектувало полудневo-африканьскі републики а цїлу армію Бурів зачало уважати державними зрадниками. Навязанєм переговорів і послїдною заявою Анґлія признає істнованє полудневo-африканьских републик а Бурів назад узнає за воюючу сторону. Голяндский президент міністрів, котрого інтервенция спонукала анґлійске правительство до навязаня теперішних переговорів, приїхав в тій справі до Берлина. В розмові з одним дневникарем, сказав він, що закінчене війни є конечною потребою для Анґлії. Голяндия також тратить на війні, бо з полудневої Африки вигнано 600 голяндских родин.

Новинки.

Львів дня 4-го цьвітня 1902.

— **Ц. к. Намістництво** надїлило о. Артемія Мельника, дотеперішного греко-кат. душпастиря в Остробужи презентою на опорожнену греко-кат. парохію цїсарского надания в Пановій.

— **Членом** ради надзираючої зелїзницї льокальної Лупків-Цїсна, в місце дра Дамяна Савчака, іменований п. Михаіл Глиджук, член краевого Виділу.

42) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Повість із старого Єгипту.

Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого нїмецкого видання.)

(Дальше.)

Зробив ся такий крик, що можна було оглухнути.

Коли трохи втихомирило ся, а ті, що так заводили, взяли ся знову до своєї роботи, можна тут було докладно чути, як всхідний вітер заносив жалібні крики жителів некрополї, а може також і жителів Теб.

— Недобрі вісти, — сказав настоятель жертв, — наспіють певно незадовго і від короля та войска. Рамзесови буде ще більше жаль барана, котрого ми назвали по его імени, як смерти Апіса. Дуже то а дуже злий знак!

— Мій покійний муж, Озіріс Руі, — відозвала ся вдовиця, — знав то все наперед. Як би лиш могла говорити, то я би не одно сказала, що многим було би немиле.

Настоятель жертв усьміхнув ся, бо знав, що пророк сьвятинї Гатшепсу держав сторону давної королївскої родини, і длятого сказав:

— Хмари, що правда, можуть закрити сонце Рамзеса, але его заходу не діждуть ся анї ті, що его боять ся, анї ті, що того хотять.

Єрей попращав ся рівнодушно і зайшов до дому ткачів, де мав якусь орудку, а вдовиця сїла на носилку, що чекала на ню коло брами.

Старий парашіт Пінем, разом з своїми товаришами, голосив також по смерти сьвятих звірят, а тепер сидів на твердім каміннім помості в комнатї, де розрізувано трупів, та полуднував, бо вже настало було полуднє.

Мурований будинок, в котрім він полуднував, був слабо осьвітлений, бо сьвітло заходило до него лиш крізь малий отвір в даху, понад котрим простісенько стояло сонце в полуднє, та пускало ясну смугу проміня на сіре камінє помосту. Попід всї стіни стояли поприпирані скринї на мумії, а на гладких столах лежали трупи, поприкривані грубими полотнами. По помості перебіг від часу до часу який щур, а в широких шпарах між плитами, що вкривали землю, лазили скорпіони.

Старий парашіт вже від давна привик був до тої страшної погани, яка тут була. Він розложив перед собою на земли грубу хустинку, та виймив уважно і розкладав на ній всї ті припаси, які ему наклала була жінка до его торбини; насамперед виймив половину паляницї, відтак трохи соли а опісля редьку.

Але в торбинї все ще щось лишило ся. Він сягнув до неї і виймив з відтам кусень мяса, завинений в два листки капусти. Стара Гект принесла була для Уарди з Теб козячу лопатку, і він побачив тепер, що жінки уткнули ему до торби кусень з неї, щоби й він мав чим поживити ся. Тронутий тою щиростию, споглядав він на той дарунок, але не важив ся его їсти, бо ему здавало ся, що він тим робить кривду недужій. Підчас коли їв паляницю і редьку, споглядав на мясо як би на якусь дуже дорогу річ, а коли на него сїла муха, то він з обуренем забив єї.

Наконець покоштував і мяса, та пригадав собі при тім на один давнїйший полуднок, і як то він нераз знаходив в своїй торбі якусь цьвітку, котру ему вложила Уарда, разом з хлїбом, щоби ему зробити якусь радість.

В его добрих старих очах заблисли сльози а его серце було повне вдячности за так богато любови. Він підняв очи в гору і при тім глипнув на стіл з трупами, та погадав собі, що би то було, як би там, замість пророка, котрого він позбавив его серця, лежала его внучка, сонце его старости. Мороз пішов ему по тілї, і він собі подумав, що не дорого би заплатив лїкареви, що уратував его внучку, хоч би ему віддав і власне серце. А однакож! Він через цїлий свій довгий вік зазнав тільки горя та ганьби, що годі було ему позбути ся надії на лїпшу долю бодай на тамтім сьвітї. Длятого виймив він то письмо, яке ему виставив Небсехт, піднїс его в гору обома руками, як би хотів показати его небесним богам, та просив богів підземного сьвіта, а особливо судиїв в сьвітлици правди і справедливости, щоби на нїм не мстили ся за то, чого він допустив ся не для себе самого а для других, та щоби они не відмовили оправданя пророкови Руі, котрому він серце украв.

— **Фахові школи в Терноноли** мають повстати вже небавом. На основане столярскої школи призначила тамошна каса щадинча 50.000 К, а репрезентация міста з'обовязала ся відступити безплатно ґрунт під школу. Виділ краєвий затвердив вже пляни будинку і вставив до буджету потрібну суму на перший устрій тої школи. Як лиш намістництво все те затвердить, приступлять до будови школи. — Подібно же засновують в Терноноли, зглядно Гаях тернопільских низшу школу рільничу, до чого в значній мірі причинив ся місцевий гр. к. парох о. сов. Громницкий, відступивший для ужитку тої школи 5 морґів орного ґрунту з господарскими будинками. Умову з о. Громницким підписав вже синдик міста др. Ґльоґер, а рада шкільна краєва має оплачувати учителя.

— **Нові церкви** після плянів п. В Нагірного наміряють з весною будовати отсї громади: Теплиці, Вацовичі, Миклашів, Пшеничанки. Чортовець, Сокаль, Манаїв, Мальчичі, Довгомостиска, Хишовичі, Біле к. Дунаєва, Честиня, Олеша, Лучинці, Торговиця, Кунильска воля, Олексичі, Підгородище, Кустиня, Руске село, Конюшки коло Рогатина, Перегноїв і Стинява вижна.

— **Пригадуємо,** що музикально-вокальний вечір получений з ґімнастичними вправами устроєний товариством ґімнастичним „Сокіл" у Львові, відбуде ся в неділю дня 6-го цьвітня о годині 7-ій вечером в сали польского „Сокола".

— **З ґімн. тов. „Сокіл" у Львові.** Повідомляємо Р. Т. другів, що білети для членів продавати ся буде при касї в день „Вечеру музикально-вокального полученого з ґімнастичними вправами". Хто би з Р. Т. другів бажав наперед набути білет в „Народній Торговли", мусить зложити оплату як за звичайний нечленьский білет, натомість знижку членьску зверне ся єму при касї. — За комітет: *Йосиф Доманик.*

— **Пять хальдейских сьвящеників:** двох сьвящеників і трох дияконів, котрі вибрали ся до Европи в цїли збираня лепт на будову церквей в своїй вітчинї, перебувають у Львові.

— **Нова судова розправа** в звістній еміґрацийній справі, в котрій виступали як обжаловані Сільвіо Нодарі і Василь Сїдельник, відбуде ся внаслїдок розпорядженя найвисшого Трибуналу незабаром перед тутешним трибуналом.

— **Небезпечна забава.** Минувшого понедїлка 12-лїтний син міщанина Ходля в Перемишли, стріляючи з рушниції „на віват", поцїлив свого старшого брата близько серця. Раненого в небезпечнім станї відвезено до шпиталя.

— **Остережене перед аґентом, що продає льоси.** Суд карний в Ґрацу в Стирії остерігає перед якимсь Іваном Войтаном Пільцом, котрий під фірмою Івана П. Войтана перебував в Дрезднї, Базилеї, Арнгаймі, Амстердамі та инших містах і звідтам слав до Австриї оповістки о п р о д а ж и л ь о с і в н а р а т и. По одержаню гроший посилав він к в і т и б е з н і я к о ї в а р т о с т и. Той мантій називає ся по правдї Іван Пільц і розписує листи по польски.

— **Самотне сільце.** Найвисше положеною місцевостию в полудневім Тироли єсть Шнеберґ, оселя положена коло державних копалень срібла, олова і цинку. Се сільце лежить 2480 метрів високо. Передпослїдним разом упав там був сніг на 2 метри грубою верствою, а в кілька днів упав новий сніг ще на півтора метра грубо і так засипав всї хати в селї. В сім сільци жиє через зиму яких 200 до 225 людий. Сьвященик перебуває в тім селї через цїлий тиждень лиш раз до року в часї великодних сьвят, а впрочім доїздить що недїлї. До найблизшої церкви єсть там 5 годин ходу, а коли би хто потребував іти до лїкаря, то мусїв би бути жвавим піхотинцем, щоби зайти і вернути ся назад за 11 годин. Сільце має церкву, господу і кілька крамів, в котрих можна всего дістати, чого людем потреба через зиму до житя.

— **Закашляв ся і помер** вчера вечером 84-лїтний кравець Мендель Бальдштадт, що мешкав при Рускій улици, ч. 20. Вечером по роботї вступив він до шинку при ул. Бляхарскій, напив ся горівки і закусив кусником хлїба. В тій хвили закашляв ся так сильно, що задушив ся хлїбом, і в кілька хвиль помер.

— **Самоубийство.** Вистрілом з револьверу відобрав собі житє якийсь мужчина лїт двайцять і кілька, в готели Варшавскім. Вчера около 1 години в полудне прийшов він до готелю і казав собі дати комнату, щоби міг в нїй переспати ся до вечірного поїзду. Позаяк вечером не ставав, служба почала добувати ся до дверий, а коли нїхто не відзивав ся, післали по полїцию. Коли прийшов аґент полїцийний, отворено вікно, і так добуто ся до комнати. На постели лежав незнакомий без слїду житя, з револьвером в руцї, а з уст текла кров. Вистріл був вимірений в уста. Зроблено ревізию при самоубийнику, і в кишени новісенького одїня найдено 3 К. 19 с., але й нїчого більше; самоубийник не лишив анї листу, анї карточки хто він і звідки, та що его спонукало відбирати собі житє. На сорочцї знайдено виписане хемічним атраментом імя: „Красуский", як то роблять звичайно по пральнях; а що на перстени, котрий самоубийник мав на пальци, були букви І. К. а знов на підшевцї капелюха була виписана ярославска фірма, то пішов здогад, що самоубийником єсть син властителя бюра раєня в Ярославі, Красуцкого. Тїло відставлено до будинку судової медицини.

— **Їзда на ваґонї.** Коли нема гроший, то від чого розум, — подумав собі столярский челядник Франц Ганель, котрий із Вершеца на Угорщинї хотів вернути домів до Сеґедину, та придумав ось яку штуку. Він вилїз у Вершеци на особовий поїзд і так заїхав аж до дому не заплативши й сотика. Та штука удала ся єму тим способом, що він перед самим відїздом особового поїзду вилїз на ваґон і там положив ся на дах як довгий і так їхав. Коли служба зелїзнича вечером запалювала лямпи у ваґонах, не добачила его задля темноти на даху. І все було би добре, як би Ганель видко з радости, що єму штука удала ся, не набрав був занадто великої зухвалости. Коли поїзд приїхав на яку стацию, то він лягав на дах і так лежав, але скоро лиш поїзд виїхав з двірця, то Ганель зараз сїдав їв і курив а відтак лягав знову і сьпівав та посвистував, не зважаючи на то, що то ваґон першої кляси і під ним сплять пасажири. То робив він щораз сильнійше і голоснійше, аж якийсь панок, котрому він не давав спати, закликав кондуктора і сказав єму, що там на горі на ваґонї хтось заєдно то сьпіває, то свище і не дає єму спати. — Не може бути — сказав на то кондуктор; — може то в сусїднім купе. — Деж там в сусїднім купе! — крикнув сердито панок. В правім купе їде сьвященик, а той чей не буде

Коли так его душа в побожности підносила ся до богів, зробив ся якийсь рух коло дверий дому, в котрім розрізувано трупи. Єму здавало ся, як би там хтось вимовив его імя і ледви що він надслухуючи встав, як вже приступив до него якийсь таріхевт та казав єму іти з собою.

В комнатах повних запаху живиції та всїляких пахошів, де відбувало ся дійстне бальзамоване, стояло богато таріхевтів та оглядало якийсь предмет, що лежав в алябастровій мисочцї. Під старим задрожали ноги, коли він пізнав, що то зьвіряче серце, котре він поклав до внутренностий пророка Руі.

Найстарший таріхевт спитав его, чи то він розрізував тїло померлого пророка.

Пінем ледви на силу промовив, що він.

— А чи то его серце?

Старий сказав, що его.

Таріхевти вже не зважали дальше на него, стали щось шептати між собою, один з них вийшов та вернув незадовго з настоятелем жертв з Амонової сьвятинї в Тебах, котрого ще застав в домі ткачів, та й з найстаршим над всїма кольхітами.

— Покажіть менї то серце — сказав настоятель жертв, приступивши до таріхевтів; — в темнотї не можу рішити, чи ви добре виділи. Таже я що дня виджу сотки зьвірячих серць. Дайте его сюди! — На всїх богів висоти і глубини, то серце барана!

— А его найшли в груди Руї'го — сказав таріхевт рішучо і готов був на то присягати. — Вчера таки при нас виймив его отсей з давен давна добре звістний парашіт.

— То дуже дивно — сказав Амонів єрей — і не хоче ся вірити. А може то лиш хтось его підміняв? А може ви тут на горі вчера різали і....

— Ми очищуємо ся — перебив найстарший кольхіт єреєви від жертв — бо надходить сьвято долини, і від десяти днів не вільно було у нас нікому різати зьвірини на спожиток; та й стайнї і різницї суть далеко звідси, поза ткальнями.

— То дуже дивно! — повторив єрей. — Сховай же добре то серце, кольхіте, або лїпше вложи его до пушки. Занесемо его до першого пророка Амона. Здає ся, що тут стало ся якесь чудо.

— Та бо серце належить до некрополї — сказав на то найстарший над кольхітами — і длятого годить ся скорше занести его до першого пророка Сеті'вого дому, до великого Амені.

— Ти тут старшина, то роби як хочеш — відповів тамтой — А тепер розходім ся!

В кілька хвиль опісля несли єрея від жертв і найстаршого кольхіта на носилках в долину. За ними їхав один таріхевт, що сидів на сиджіню привязанім межи двома ослами і державуважно в руках скриночку із слоневої кости, в котрій було серце барана.

Старий парашіт Пінем видів як єреї щезли поза корчами біждерева. Его таки аж щось перло побічи за ними та все їм розповісти.

Совість мучила его і не давала єму спокою, сам себе називав обманцем, а хоч его повільний дух не дозваляв єму предвидїти всїх тих наслїдків, які его дїло могло за собою потягнути, то все-таки перечував він, що з того, що він зробив, можуть настати всїлякі непорозуміня. Єму здавало ся, як би він став найбільшим грішником і брехуном і мов би богиня правди, котрій він честно служив через цїле житє, тепер з докором відвертала ся від него. По тім, що стало ся, не міг він вже нїколи мати надії, що судиї померших проголосять его блаженним, яко того, що правду говорить. Запропастив і стратив цїль довгого і богатого в молитви і покути житя! Душа его плакала крівавими сльозами, в ушах єму страшно шуміло, так що аж память тратив, а коли приступив знову до роботи і хотів якомусь трупови відрізувати підошви [1]), то руки так дуже єму дрожали, що не міг ножа удержати.

Глава осьма.

Вість о тім, який прийшов конець сьвятому баранови Амона в Тебах і о смерти бика Апіса в Мемфіс дійшла й до Сеті'вого дому, та й там всї заголосили жалібно почавши від першого гороскопа а скінчивши на найменшім хлопци в найнизшій клясї.

Управитель заведеня, Амені, був вже від трох днів в Тебах і его сподївали ся аж нинї. Многі вижидали его повороту з неспокоєм і обавою. Перший з гороскопів завзяв ся був конче віддати єму до укараня тих учеників, котрих половив та обжалувати перед ним Пентуара і Бент-Анату. Вістні того, на що заносить ся, знали, що по тамтім боцї Нїлю вели ся важні переговори, а ученики, що повтїкали були зі школи, знали, що їх тепер будуть остро судити.

Ворохобників замкнули були на отвертім подвірю, крім хлїба і води не дали їм більше нїчого, а що арешт шкільний був для всїх за малий, то они мусїли через дві ночи спати в шпихлїри на тонких соломяних матах. Молоді уми були роздразнені до найвисшого степеня, але то, що в них діяло ся, проявляло ся дуже неоднаково.

Брат Бент-Анати, Рамзесів син, Рамері, мусїв так само покутувати як і его товариші, котрі ще вчера виробляли з ним всїлякі збитки і пустували більше як звичайно, а нинї поспускали голови в долину.

---

[1]) При розслїдах двох мумій в Празї відкрив І. Чермак, що у одної з них була відрізана підошва з ноги і вложена до грудий. Із 125 глави книги померших виходить, що то зроблено длятого, щоби нога завізваних перед Озіріса не занечистила сьвятої землї в сьвітлици суду.

свистати; в лівім їдуть дві старі дами, а ті також не свищуть, бо сплять. Наконець на стациї в Спреґ кондуктор виліз на ваґон і там знайшов того, хто свистав. Ганель мусів очевидно злізти з воза, а коли він сказав, що єсть челядником без роботи і порядним чоловіком, а длятого не хотів волочити ся та мусів аж на такий спосіб взяти ся, щоби вернути домів, то єго відвезли аж до Сеґедина і там, коли він вилеґітимував ся, пустили на волю. Але за дорогу таки буде мусів заплатити.

— **Помер** Ігнатий Горжіца, визначний молодоческий посол на сойм і до ради державної, дня 3 с. м. в Марсилії скоропостижно на удар серця, в 43-ім році житя.

Телеґрами.

Льондон 4 цьвітня. Бюро Райтера доносить з Кронштадту: Члени трансвальского правительства перебувають все ще в Кронштадті. Положенє не змінене.

Претория 4 цьвітня. Бюро Райтера доносить, що Шальк-Бурґерови і відпоручникам трансвальского правительства удало ся порозуміти ся зі Штаєном.

Рим 4 цьвітня. В італїяньскій армії мають настати великі зміни в начальних становищах. Три корпуси одержать нових командантів.

Берлин 4 цьвітня. Президент голяндского кабінету Куйпер був вчера на сніданю у цісарскої пари.

Триєст 4 цьвітня. Стан облоги в Триєсті має бути знесений доперва в половині мая.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на літературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

В однім кутку подвіря сидів молодий Анана, улюблений Пентаурів ученик і закрив собі лице долонями спершись ліктями на колїна. Рамері приступив до него, рушив єго за плече і відозвав ся:

— Стало ся; ми зробили дурницю, а тепер чи сяк, чи так мусимо відпокутувати. Але чи тобі не встидно, ти старий, що у тебе очи мокрі, а ось каплї на твоїх руках то чей не спали із хмар. І то так робить сїмнайцять лїтний, той, що за кілька місяців хоче стати писарем і бути готовим мужчиною!

Анана подивив ся на королївского сина, обтер собі борзо очи і сказав:

— Я був вашим проводирем. Амені вижене мене із школи і я буду мусів із соромом вертати назад до моєї бідної матери, котра крім мене не має більше нічого на сьвіті.

— Бідачиско ти! — сказав Рамері, котрому жаль зробило ся. — Грім би то все тріс! Та коби хоч наша дурниця була що Пентаурови помогла!

— Ми ще й пошкодили єму — сказав на то Анана живо — бо зробили по дурному.

Рамері потакнув головою, споглядав кілька хвиль задуманий перед себе, а відтак відозвав ся знову:

— А знаєш ти, Анано, що ти зовсїм не був нашим проводирем? То з отсеї голови вийшла ціла дурниця, а ви лиш помагали менї єї виконати і я для того беру все на себе. Я Рамзесів син і Амені возьме ся до мене не так остро як до вас!

— Він буде нас всїх випитувати — сказав Анана — а я волю, щоби мене покарали, як щоби я мав неправду говорити.

Рамері почервонів ся і сказав на то:

— А хибаж ти чув, щоби мій язик коли прогрішив ся против сьвітлої доньки Ри? Ходїть-но сюди? Антеф, Гапі, Сент і ви всї другі так скажіть: Чи то я вас бунтував, чи ні? А хтож инший радив, як не я, іти до Пентаура? Чи то не я відгрожував ся, що буду просити мого батька, щоби мене забрав із Сетї вого дому? Чи то не я вас намавляв, щоби ви так само зробили? Кажіть, так чи ні? От видите, от видиш Анано! То я викликав цілу ту дурницю, то я проводир, а коли нас будуть питати, то пустіть мене, щоби я перший говорив. Ніхто з вас нехай не згадує про Анану, чуєте, ніхто, а хоч би вас і буками били і хоч би нам їсти не давали, будемо стояти, при тім, що то я всему тому лиху винен!

— Добрий хлопчище! — сказав син першого пророка тебаньского Амона і взяв Рамеріґо за праву а Анана за ліву руку та почали єму стискати руки.

Королевич усьміхаючись вирвав ся з рук своїх приятелів і сказав:

— Тепер нехай старий вертає, бо ми вже приготовились. Але стануло на тім, що я, по тій правдї, як я Рамері, буду просити батька, щоби мене післав до Хенну або до Ан [2]), скоро Пентаура не відкличуть назад.

— Він обходив ся з нами як з маленькими школярами — сказав найбільший з молодих ворохобників.

— Та й зовсїм справедливо — сказав на то Рамері, — є єго за то тим більше поважаю. Ви гадаєте собі, що з мене легкодух, але у мене є свої гадки і я вам скажу свою мудрість.

(Дальше буде).

[2]) Ан, еврейске Он, а грецке Гелїополїс, місто сонця, де була колись славна ерейска школа.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).